

Arrest

nr. 225 756 van 4 september 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. TERMONIA
Houtmarkt 22
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 maart 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 4 juni 2019.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. MAERTENS loco advocaat K. TERMONIA.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige)”, waarbij zijn verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6, §3, 6° van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker dient op 5 oktober 2018 in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in.

2. Artikel 57/6, §3, 6° van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer : (...)

6° de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, waarover een definitieve beslissing werd genomen. In het andere geval neemt de Commissaris-generaal een beslissing waarbij tot de ontvankelijkheid van het verzoek wordt besloten.”

3. In de bestreden beslissing, waarbij zijn verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet, wordt erop gewezen dat op 5 oktober 2015 zijn moeder een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend dat op basis van artikel 57/1, §1 van de Vreemdelingenwet ook in zijn naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Voor dit verzoek werd op 2 mei 2016 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen omdat in de eerste plaats geen geloof kon worden gehecht aan haar afkomst uit Tuz Khurmatu. Op 23 mei 2016 diende zijn moeder een beroep tegen deze beslissing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bij arrest nr. X van 11 oktober 2016 besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad oordeelde namelijk dat niet het minste geloof kon worden gehecht aan zijn moeders afkomst uit Tuz Khurmatu. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg definitief in de zin van artikel 1, §1, 19° van de Vreemdelingenwet. Zijn moeder diende vervolgens een volgend verzoek om internationale bescherming in op 9 november 2016. Op 28 november 2016 werd dit verzoek niet in overweging genomen omdat zij geen nieuwe elementen aanbracht. Zij ging tegen deze beslissing niet in beroep. Op 5 oktober 2018 diende zijn moeder opnieuw een volgend verzoek in. Op 29 januari 2019 oordeelde het CGVS dat dit verzoek niet-ontvankelijk was omdat zij opnieuw geen nieuwe geloofwaardige elementen aanbracht en zij opnieuw vasthield aan haar afkomst uit Tuz Khurmatu. Zijn moeder tekende beroep aan tegen deze beslissing op 7 februari 2019.

Ter staving van zijn verzoek heeft hij vermeld dat hij het land is ontvlucht omwille van de bedreiging tegen zijn vader. Hij had namelijk een onbekend persoon mee naar huis genomen. Vervolgens kwamen twee gewapende personen binnen die iets wilden van zijn vader. Hij is gevlucht naar de grens en zijn vader werd nog telefonisch bedreigd. Hij legt geen documenten neer ter staving van zijn verzoek.

4. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch hij onderneemt geen ernstige poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter manifest in gebreke blijft. Verzoeker beperkt zich immers louter tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter diens bevindingen geenszins weerlegt, noch ontkracht.

5. Verzoeker stelt: *“Dat de verwerende partij geen rekening houdt met de door verzoeker afgelegde verklaringen in verband met zijn afkomst uit Tuz Khurmatu. Het is bijzonder vreemd om te moeten vaststellen dat het CGVS in haar bestreden beslissing enkel rekening houdt met de verklaringen van verzoekers moeder tijdens haar gehoor van 19 april 2016, terwijl de verklaringen van verzoeker zelf tijdens zijn gehoor van 15 februari 2019 in het kader van zijn persoonlijke vraag om internationale bescherming nauwelijks worden besproken.*

Dat men onmogelijk van een individueel, objectief en onpartijdig onderzoek kan spreken als het individuele gehoor van verzoeker minder belangrijk blijkt te zijn in het kader van zijn huidige verzoek tot internationale bescherming, ingediend op 5 oktober 2018, dan het gehoor van zijn moeder van bijna drie jaar geleden. Verzoeker kon namelijk heel wat informatie geven over zijn leven in Tuz Khurmatu, maar het CGVS verkoos om hier niet op door te vragen en er geen belang aan te hechten.”

De Raad merkt op dat verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming hoofdzakelijk steunt op dezelfde gronden als zijn moeder. Het verzoek om internationale bescherming van zijn moeder heeft, na onderzoek, aanleiding gegeven tot een weigeringsbeslissing van het CGVS en werd in beroep bevestigd door de Raad bij arrest nr. X van 11 oktober 2016. Dit arrest is definitief en heeft gezag van gewijsde. Het feit dat, wat deze elementen betreft, het CGVS in de thans bestreden beslissing heeft verwezen

naar de beoordeling van het verzoek van verzoekers moeder, houdt niet in dat verzoekers verzoek niet individueel of objectief zou onderzocht zijn. Het gaat immers om elementen die reeds het voorwerp waren van een dergelijk onderzoek en waarvan de beoordeling als definitief dient te worden beschouwd. Verder blijkt uit de lezing van de bestreden beslissing dat het CGVS zich geenszins heeft beperkt tot deze vaststelling, maar ook de eigen verklaringen van verzoeker wel degelijk heeft onderzocht.

De Raad wijst er op dat hoewel verzoeker over een aantal zaken in Tuz Khurmatu kon spreken tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS, dit geen ander licht kan werpen op zijn ongeloofwaardige afkomst uit Tuz Khurmatu. Aangezien hij met zijn moeder samenleefde (CGVS gehoorverslag, p. 3), heeft de ongeloofwaardigheid van haar herkomst uit die stad tot gevolg dat ook aan zijn vermeende herkomst geen geloof kan worden gehecht.

Waar verzoeker voorts kritiek uit op de weigeringsbeslissing die het Commissariaat-generaal in hoofde van zijn broer nam, dient te worden vastgesteld dat verzoekers broer beroep indiende tegen die beslissing en dat bij 's Raads arrest nr. 209 973 van 25 september 2018 aan verzoekers broer de vluchtelingen- en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, waarbij o.a. werd vastgesteld en geoordeeld dat aan het door verzoekers broer naar voren gebrachte vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht.

6. Aan verzoekers Iraakse nationaliteit wordt niet getwijfeld. Verzoeker maakt echter niet aannemelijk dat hij (recent) afkomstig is uit Tuz Khurmatu, gelegen in de Iraakse provincie Suleimaniyah, noch uit een gebied in Irak waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op het voorgaande kan verzoeker niet dienstig verwijzen naar het document "www.gppi.net; "Irak after ISIL: Tuz", dd. 16/08/2017", gevoegd aan zijn verzoekschrift.

7. Bijgevolg lijkt het erop dat verzoeker geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4.1. Ter terechtzitting dient vooreerst vastgesteld te worden dat er een tolk "Koerdisch" aanwezig is, zoals gevraagd in het verzoekschrift, maar geen tolk Sorani zoals in het verzoekschrift gevraagd. Verzoekende partij en haar moeder spreken enkel Sorani en verzoekende partij verklaart dat zij voldoende Nederlands spreekt en eigenlijk geen tolk wil. De moeder van verzoekende partij gaat akkoord dat haar zoon vertaalt en hun relaas toelicht in het Nederlands. De Raad kan dienaangaande enkel vaststellen dat verzoekende partij inderdaad keurig en correct Nederlands praat. Tijdens het gesprek met verzoekende partij komt een tolk Sorani binnen.

Verzoekende partij licht toe dat haar moeder problemen heeft in het hoofd en aan geheugenverlies lijdt. Zij bevestigt dat haar land van herkomst en de plaats waar zij vandaan komen nog altijd in oorlog is, zodat zij niet kunnen terugkeren en zij op school wordt gepest omdat zij eigenlijk niets kan doen omdat zij hier al die tijd illegaal is. Verzoekende partij stelt voorts dat zij op geen enkel moment fouten heeft gemaakt over de plaats waar zij vandaan komen, zij alle vragen correct heeft beantwoord en zij toch een negatief heeft gekregen. De moeder van verzoekende partij, bijgestaan door de tolk Sorani, stelt dat de elementen die haar zoon heeft aangebracht tijdens zijn gehoor allemaal kloppen en zij effectief afkomstig zijn van Tuz Khurmatu. Zij benadrukt nogmaals dat zij medische problemen kent en er wordt haar tijd gegeven tot 20 augustus om hieromtrent documenten neer te leggen.

4.2. Bij aanvullende nota van 19 augustus 2019 leggen verzoekende partij en haar zoon verschillende medische attesten neer. Hieruit blijkt dat verzoekende partij een aantal keer op raadpleging geweest is bij de dienst orthopedie in het Sint-Trudoziekenhuis in Sint-Truiden wegens klachten aan de voet - enkel - kuit. Tevens blijkt dat haar zoon op 23 februari 2019 gezien werd op de spoedafdeling van voornoemd ziekenhuis, opgenomen werd op de dienst kindernefrologie in het universitair ziekenhuis van Leuven en dat verschillende vervolgonderzoeken zijn geweest.

De Raad stelt vast dat de door verzoekende partij bijgebrachte Belgische medische attesten de eerdere beoordeling van haar herkomst en vluchtrelaas niet vermogen om te buigen. Uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan blijkt immers op generlei wijze dat verzoekende partij met geheugenproblemen kampt noch medische problemen kent die haar zouden verhinderd hebben om volwaardige verklaringen af te leggen. Het zelfde dient gezegd te worden over haar zoon.

Het louter volharden in hun herkomst uit Tuz Khurmatu volstaat geenszins om afbreuk te doen aan de in het met gezag van gewijsde bekleedde arrest nr. X van 11 oktober 2016 vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar eerdere verblijfplaatsen.

In de beschikking wordt het volgende opgemerkt: *"Ter ondersteuning van haar huidig derde verzoek om internationale bescherming legt verzoekster bijkomende verklaringen af. Ze verklaart o.a. dat het niet langer leefbaar is in de stad waaruit zij afkomstig is en dat zowel haar broer als haar zus de stad hebben verlaten, waar zij als koerd niet meer welkom is. Verzoekster legt geen documenten neer in het kader van huidig verzoek om internationale bescherming."* Verzoekende partij betwist niet dat zij naar aanleiding van haar derde verzoek om internationale bescherming geen enkel document heeft ingediend dat kan aantonen dat zij afkomstig is uit Tuz Khurmatu, of aantoonde dat haar familieleden van de stad hebben verlaten. Voorts kan ook niet betwist worden dat verzoekende partij naar aanleiding van haar eerste verzoek geen overtuigende documenten heeft ingediend met betrekking tot haar identiteit en afkomst en zij er niet in slaagde middels verklaringen aan te tonen dat zij afkomstig is uit Tuz Khurmatu. Het gebrek aan kennis kon ook niet toegeschreven worden aan een medische problematiek, zodat geoordeeld werd dat verzoekende partij haar afkomst niet aantoonde ((zie voornoemd arrest). Verzoekende partij haar zoon legt dan wel verklaringen af waaruit enige kennis blijkt van de stad, doch gelet op het gebrek aan documenten enerzijds en het gebrek aan kennis over de stad van verzoekende partij anderzijds, wordt terecht geoordeeld door het commissariaat-generaal dat zijn verzoek niet ontvankelijk is omdat hij zich steunt op dezelfde problematiek als verzoekende partij, zijn moeder en zij haar afkomst niet aannemelijk heeft gemaakt.

Wat betreft de beoordeling van de medische problemen van verzoekende partij en haar zoon wijst de Raad er volledigheidshalve op dat medische problemen op zich niet onder het toepassingsgebied vallen van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij en/of haar zoon dienen zich hiertoe te wenden tot de daartoe geëigende procedure.

Wat betreft de problemen van verzoekende partij haar zoon op school hier in België, kan de Raad begrijpen dat het voor een jonge schoolgaande asielzoeker moeilijk is. Echter dient benadrukt te worden dat deze problemen/moeilijkheden evenmin vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS